

staar, at de i Reglen skulle høres. (Guds: Før der bliver nogen Lov forelagt.) Ja, det vil faktisk blive det Samme som den ny kongelige Resolution. Man har ved smaa juridiske Enheder søgt at komme bort fra visse Vanskeligheder; men faktisk vil det føre til, at herefter bliver Intet til Lov her i Landet, før det er forelagt Bispeaaedet, og det, hvad enten det forelægges af Ministeren eller først kommer frem i Rigsdagen. I Kirkekommissionen af 1854 altsaa anførte man til Støtte for dette Forslag, at i Grunden var det historisk her i Landet; thi i tidligere Tid vare Biskopperne saaledes komne sammen og havde vedtaget Bestemmelser med bindende Gyldighed for Kirkesamfundet, og dette Forsvar er ogsaa for ganske ublig draget frem af Biskop Martensen i hans Erindringer. Der er den Mærkelighed ved dette Forsvar, at disse Bispekonferencer kun fandt Sted i den allerførste Tid, efter at Katholicismen var bleven affasset her i Landet, og at de meget snart faldt fuldstændig bort, idet Kongerne ikke vilde finde sig dert. Det var allerede Frederik den Anden, som affastede dem, altsaa kun en ganske kort Tid efter, at Katholicismen var forladt, og medens man havde Minder om den gamle biskoppelige Myndighed i Bavekirken. Bispe-møderne vare som en Efterklang af Katholicismen, og som en saadan Efterklang ere de ogsaa betegnede af vor nyeste Kirkeveksler, Professor Henning Magen. Altsaa det, hvori man vil søge en Støtte for dette Forslag, er kun en Efterklang af Katholicismen. Saa vidt er det nu kommen med vor Kirkefyrrelse. Da vi for et Par Aar siden forhandlede om Trettesættelsen til de Præster, der havde underskrevet Aftovadressen, kunde vi ikke finde noget Tilsvarende til det i hele Tiden fra 1834, naaget vi gif saa langt tilbage. Nu maa vi endog gaa 300 Aar tilbage i Tiden for at finde noget Tilsvarende. Hvis man endelig vilde drage saadanne gamle Stykker frem, var der adskilligt Andet, som fortjente at komme i Betragtning. Jeg vil f. Ex. minde om Menighedernes Valg af deres Præster, der fandt Sted for 300 Aar siden; hvorfor drager man ikke det frem? Den kongelige Beslutning er efter min fulde Overbevisning kun et Middel til endnu mere at styrke de særlige Interesser her i Landet ligeoverfor den almindelige lovgivende Myndighed, et Middel yderligere end det, der allerede er givet i Landsthinget. Det er tillige udtalt af den ærste Minister, at dette skal være som en Indledning, som Grundlag for en fremtidig Kirkeforfatning, men det er dog vel givet, at naar en saadan Kirkefor-

fatning kun maa ordnes ved Lov, kan heller ikke Grundlaget for den ordnes undtagen ved Lov. Der skal altsaa nu skabes en Kirkeforfatning, i lang Tid i det Mindste, ved Anordning — hvor længe det vil være, derom have vi ingen Oplysninger — og denne Kirkeforfatning skal da, mener man, være den, som for Fremtiden skal, saa at sige, bære den kirkelige Udvikling her i Landet; men den vil ifølge sin Oprindelse nødvendig grave Kløften mellem Geistligheden og Lægmandene endnu dybere, end den alt er. Ad den Vei kan Ministeren ikke vente noget Samtykke fra dette Things Side til videre Skridt. Det tror jeg i det Mindste ikke efter Alt, hvad der er gaaet forud; men jeg tvivler tillige om, at denne Kirkeforfatning vil, som han selv haabede, bringe ham ud over det døde Punkt, saafremt han da ellers vil søge det naaet ved Lovgivningsvirksomhed hos Rigsdagen. Den kan kun bringe ham ud over dette Punkt, saafremt han vil vedblive at gaa udenom og i Modsetning til Rigsdagen, og saafremt han tror at have Myndighed eller Magt dertil. Jeg formaar ikke at se rettere, end at der herefter venter os en Udvikling, som truer Rigsdagen og den hele kirkelige Frihed, som Grundloven har villet tilfikkre det danske Folk. Det gjør det nødvendigt, at Folkethinget for sin Del nedlægger en bestemt Indsigelse mod selve dette Skridt og dermed tillige mod de Følger, som deraf kunde drages. Det kan vel være, at den ærede Minister ikke vil bryde sig om det, ligesaa lidt som han og hans Kolleger have brudt sig om andre lignende Beslutninger her i Thinget. Men Tiderne skifte — det har jo det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) bestemt indskærpet baade os og Ministeriet — der vil komme andre Tider, og Thingets Beslutninger ville da ikke være frugtesløse. Det kan vel være, at den Tid kan komme, hvor de særlige Interesser ville komme til bittert at fortryde, at de have søgt at benytte de nuværende for dem gunstige Forhold til at tilrive sig en Magt paa det øvrige, almene Bæls Bekostning, som ingenlunde kan findes forsvarelig. Det kan vel være, at naar saaledes Tiderne skifte, naar der atter f. Ex. kommer et 1848, vil da som Følge af de nuværende Misbrug meget Mere gaa til Grunde, end baade vi og Mange med os kunde ønske. Derfor har min ærede Medforespørger og jeg troet at burde foreslaa Thinget at slutte sig til en Dagsorden, saaledes lydende: „Idet Folkethinget udtaler, at det ikke finder, at den kongelige Resolution af 8de Oktober dette Aar om Oprettelsen af